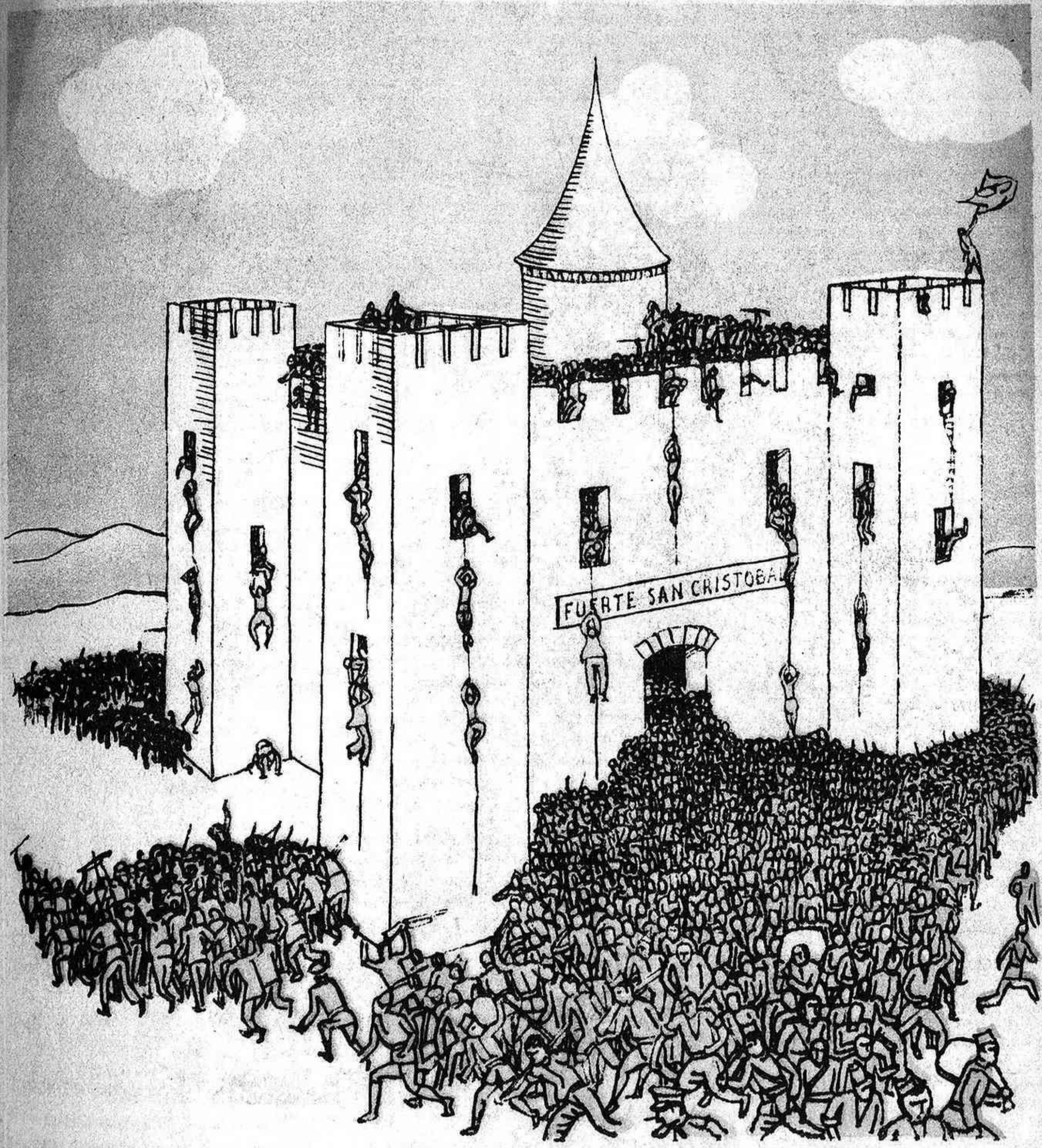

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

ENTANYA DE BARCELONA
PATENCU BARCELONES

CINQUANTA CÈNTIMS

La retirada dels "involuntaris".

poti-poti teatral

Adam es queixa amb raó

Hem rebut una atenta carta del company Adam, gerent de l'antiquíssima i prestigiosa raó social «Adam i Eva», lamentant-se que un crític d'un diari barceloní li atribueixi gratuïtament la paternitat de Jesús, com es dedueix del fragment de l'esmentada crítica que acompanya la carta i que ens plau reproduir a continuació:

«Sembla que portar a l'escena figures com Josep i Maria hagi de resultar grotesc. No. Escrivirem ahir que Lluís Capdevila és autor d'obres intel·ligents, i intel·ligència demostra posseir el qui com ell —contrari a tot el que és paganism i espectacularitat en la religió— sap ésser respectuós en les figures que representen la creació de l'Home, encara que l'Home sigui el propi Jesús si Jesús fou d'una honradesa exemplar. Al teatre —com en la vida— s'han de comprendre les passions.»

El company Adam protesta, també, de la frase insidiosa «s'han de comprendre les passions», amb la qual el crític pretén perdonar-li la vida, per un inexistent delictes d'adulteri, davant l'opinió pública i la seva companya Eva. «Delictes —diu— que no sols no he comès perquè repugna a la meua moral, sinó perquè la meua edat en relació a la de la mare del fill que el crític m'atribueix, no permetria bromes d'aquest gènere.»

La carta acaba atribuint l'anacronisme, més

que a mala fe del crític, a la confusió cronològica, produïda en alguns medis de Barcelona per la direcció del teatre català de la Comelles, que amb el trasbals d'èpoques en les obres que posa en escena «acabarà fent rodar el cap a Déu», afirma el nostre comunicant.

«Després del salt enrera donat amb «Senyora àvia vol marit» —afegeix Adam—, ara sembla que fa uns «Pastorets» amb ritme de l'any 2500 i un sàinet del 870, vestit amb roba del 900 i tants. Si no us semblés que demano massa, amics de L'ESQUELLA, us pregaria que li diguéssiu que potser ha arribat l'hora de deixar tranquil·les les èpoques i evitar malentesos com el que motiva aquesta carta, que prou i massa que en tenim amb els que fan veure que sofreix el Comitè de No Intervenció.»

Resta complagut el nostre amable comunicant. Per la nostra part, sigui's permès deduir del retall de la crítica que ens ha enviat el company Adam, que no creiem que el Jesús al qual ell es refereix i l'honradesa del qual el crític posa en dubte, sigui el Jesús que suposa Adam. Més aviat assegurariem que el crític víctima per la confusió de la qual tan justament es lamenta el nostre comunicant, ha volgut alludir Jesús Ulled.

INCOGNITA

El Barcelona, un cop feta una mica de reparació, ha reobert les seves portes amb la mateixa companyia que hi actuava abans de tancar-les. La dita companyia representa «La esclava de su galán».

Del galán, precisament?

L'ESDEVENIDOR

Una altra anècdota de Mistinguett (vegi's el número antepenúltim de L'ESQUELLA).

Fa cosa d'un parell d'anys la bella-vellíssima «vedette» acceptà una contracta estival de l'empresa de l'Alhambra, de Brusselles, i la funció del seu debut constituí allò que se'n diu un esdeveniment i un «aconteixement», com escriuen, vulnerant les normes, els que redacten els cartells del Teatre Català subvencionat per la Conselleria de Cultura.

En acabar-se la representació, Mistinguett fou aclamada entusiàsticament i el teló pujà i baixà una infinitat de vegades. Quan a la cèlebre artista li semblà que ja n'hi havia prou, saltà a la sala i besà la galta d'un espectador del primer rengle. I digué, en veu alta:

—Beso, en vós, tots els brussellesos.

—Però, «madam», si jo sóc parisenc! —posà en clar el bon home.

—Llavors he besat, en vós, tots els meus compatriotes —replicà ella, sense atabalar-se. I afegí: — Com us dieu?

—Monsieur Lavenir.

—Ah! Un magnífic programa per a una funció de debut! —crià, triomfalment, Mistinguett.

MOMBRU SEGUEIX A LA RERAGUARDA

Sembla segur que a còpia de gasetilles s'arribarà a aconseguir que sigui un fet el teatre líric català, del qual es parla fa trenta-set anys, o sigui des que al vell Tivoli es féu la primera provatura, per iniciativa del mestre Morera.

Per ara ja van sortint nomenaments en un diari «particular», en l'esperança de veure'ls un dia reproduïts en l'«Oficial».

Darrerament s'ha publicat aquesta nota:

«La Institució del Teatre líric català no trigarà a donar senyals de vida plena. I ens diuen que el càrrec de secretari general va destinat a Joan Mombrú, un home de voluntat de ferro, gràcies al qual la idea haurà cristallitzat.»

Pel que es veu, doncs, Mombrú no ha anat a la guerra. Queda, per tant, desmentit tot allò que s'ha vingut afirmant, amb música i tot, d'ençà que començà a assegurar-se que el funcionament del teatre líric català era cosa de dies.

REINCIDENCIA

Llegim que Guasc-Spick va estrenar una comèdia que va anar tan bé, que li féu venir ganes d'escriure'n una altra que encara serà més bona. Aquesta nova comèdia de Guasc-Spick es titularà «...I repicó».

OBRA NOVA

Al teatre Català de la Comelles han començat a estudiar «La fam». En sortir de la lectura, la Guart deia:

—Ja me la sé de memòria.

Notícies que fan riure

MASSA LIRES

De «Giustizia e Libertà»:

«Gran nombre de comerciants arribats d'Asmara i d'Addis Ababa diuen que la situació és cada dia més greu a Abissínia. Les dificultats de proveïment augmenten per moments. Molts camions carregats de queviures i benzina caigueren en poder dels guerrers abissinis. Malgrat la propaganda del règim feixista, la farina de blat es ven a Asmara a 9 lires el quilo i un litre de vi a 16 i 20 lires.»

La qual cosa vol dir que els abissinis no estan per músiques.

No tot el que lluu és or

A l'altra banda també hi ha dones que són de zona rebel i no es deixen fúmer. Ho constata aquest entrefilet, que surt a tots els diaris facciosos:

«Muchacha. Nunca tus ocupaciones podrán justificar el que tu nombre no aparezca en el libro de oro de Auxilio Social. Te sobra tiempo para retirar de nuestras oficinas las diez fichas azules de Auxilio Social, que, al precio de treinta céntimos, debes repartir entre tus amistades. Nuestro libro de oro ANSIA registrar tu nombre. Para ello BASTA que las retires».

«Libro de Oro»... I fet de trenta en trenta céntims? De «doblé», i gràcies!

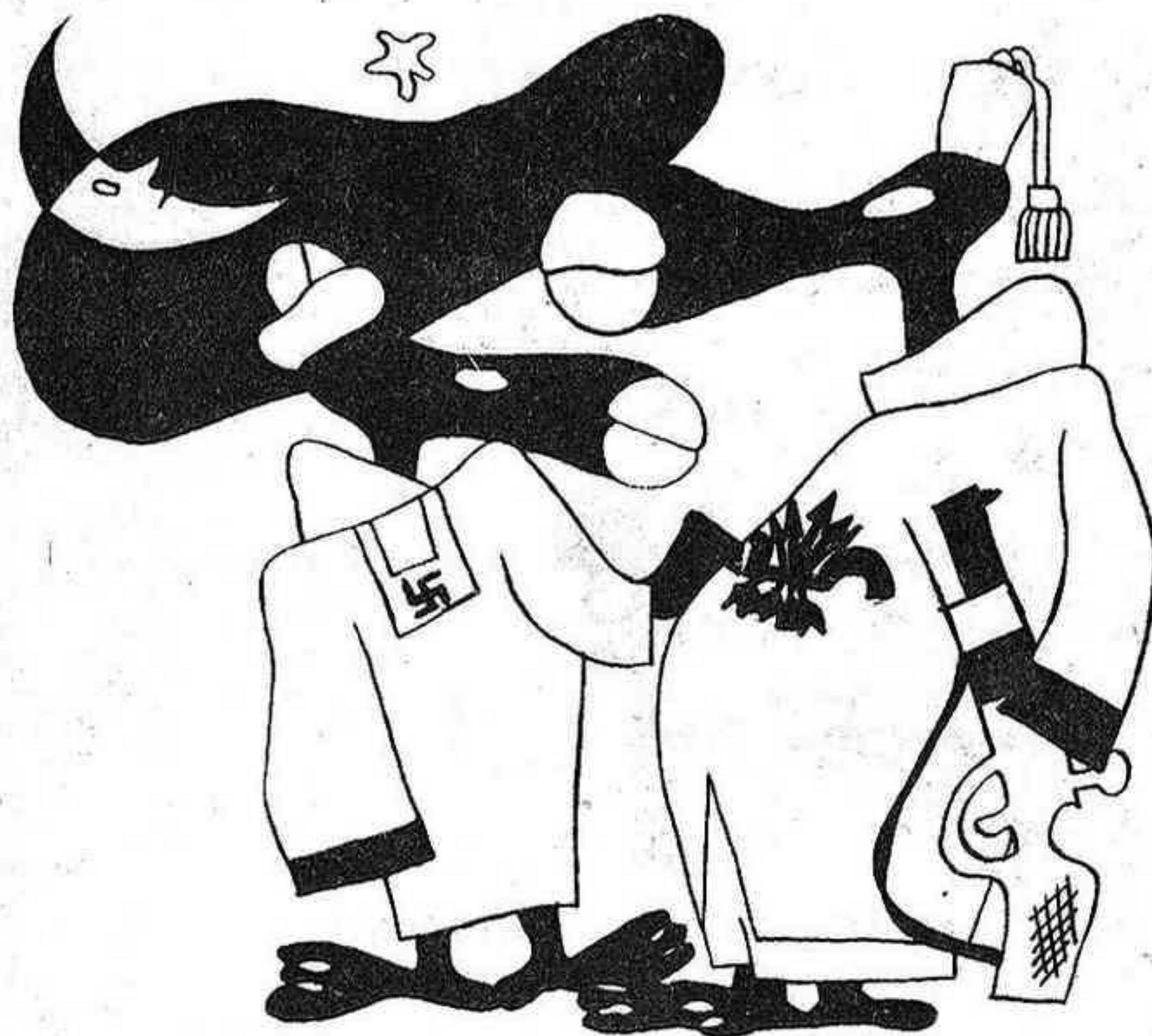

ELS TOREROS DEL CAMP FACCIÓS

—Jo havia estat enllustrabotes. I tu?

—La meua mare rentava la roba a casa d'una marquesa.

—Renoil

PARADOXES

- On vas amb això?
- Es l'emblema dels Reis Catòlics?
- Ves qui ho havia de dir.

E D I T O R I A L

Estem davant de dos dilemes

Com deia molt sovint, el malaguanyat i mai prou oblidat Pich i Pon, que fou per cert el primer que intentà conquerir Barcelona amb «bombetes», estem ara mateix davant de dos dilemes.

«Esser o no ésser», com va dir aquell nebot de Shakespeare que es deia Hamlet.

Aquests eren els dos dilemes que plantejà a la nostra consciència liberal la intervenció declarada dels alemanys i els seus aliats els italians a favor de Franco i aquell devesall de canons, tancs i avions que li varen donar darrerament, per tal que acabés, en breu termini, la vida de la República, que tanta nosa els fa, pel que es veu.

Un cop decretat per

aquest bonic sistema d'unanimitat totalitària, el nostre aixafament definitiu, Mussolini, que prèviament havia fet creure el «cuentu» a míster Chamberlain, es comprometé solemnement, per l'acord anglo-italià, a retirar els italians d'Espanya... un cop assolida la victòria italo-germano-marroquina.

Però com que s'havien descuidat de comptar amb nosaltres, a nosaltres, per mer esperit de contradicció, ens ha petat que les coses anessin de diferent manera i bocabadats davant dels dos dilemes «Esser o no ésser», ens varem decantar pel darrer... i encara hi som!

Vàrem començar a dir «Resistir és vèn-

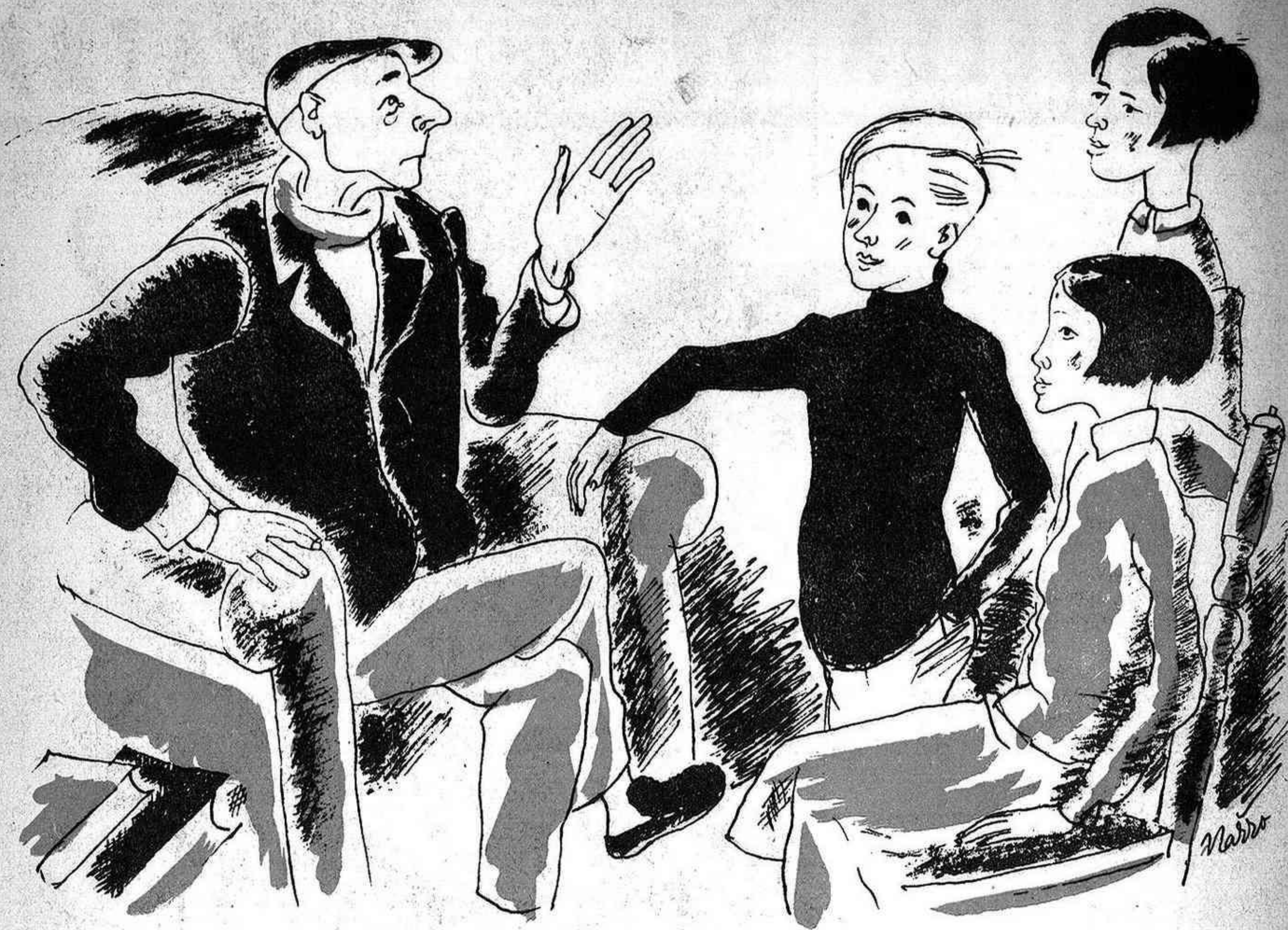
cer, resistir és vèncer... resistir és vèncer» i com que som tan tosuts ens ho hem cregut i estem aconseguint que s'ho creguin ells mateixos.

Acceptada per Chamberlain la hipòtesi de la victòria franquista, Hitler tirà al dret a Austria.

Ara, havent d'acceptar el fet tangible de la nostra resistència, Hitler s'ha deturat davant Praga.

Són faves contades!

I el que es diu a Gènova, es desdiu al Subcomitè de la No Intervenció, que a la fi ha acordat quelcom, per «substancial» que sigui, després de dos anys de reunir-se i acordar, tan sols i amb prou feines, tornar-se a reunir.

L'avi—Una vegada hi havia un "gentleman" anglès....
El nét—Bola va!

A LA CUA

L'hora del platxeri

(Unes dones que no són les mateixes d'avui fa quinze dies, però s'hi assemblen tant, que no vacillem a assenyalar-les amb els mateixos números. Ara són davant de la botiga que el lector vulgui. No tenim, en aquesta qüestió, cap mania. Alguna de les que parlen fa, al mateix temps, ganxet. D'altres fan altres labors pròpies del sexe. Només n'hi ha una que llegeix: un diari de tres dies abans. La 32 seu en un escambell plegable, el mateix que dos anys enrera li servia per anar a missa els diumenges.)

- 1.—Què tal?
- 2.—Ai, no me n'havia adonat!
- 3.—Fa de bon estar ací, amb aquest solet!
- 4.—Ja pot dir-ho.
- 5.—A mi em passa que ara no em sé estar cinc minuts a casa.
- 6.—El mateix que jo. M'he acostumat tant a l'aire lliure i a la mica de conversa que hi fem, que quan no tinc cua em falta tot.
- 7.—I és que una es passava tantes hores encofnada al pis, que no sé com podiem aquantar-ho. Les obligacions, filla.
- 8.—Això; i la por als renys del marit. Mentre que ara encara ens compadeixen.
- 9.—I ens ajuden tant com poden.

- 10.—Al meu no li haurieu fet portar mai ni un paquetet amb un braç de gitano el dia de festa, i ara, el dia de cada dia que convé, no s'hi mira gens a portar un sac de verdura.
- 11.—Força n'hi hagués!
- 10.—Això és el que diu ell, el pobre.
- 11.—El de casa no surt mai sense un mocador de fer farcells, pel que pugui ésser. A la millor troba alguna cosa pel camí i ho porta a casa. De menjar, s'entén.
- 12.—Es clar.
9. El meu, que era fill de casa rica, em porta manats de carxofes amb la mateixa il·lusió que abans em portava rams de flors. Perquè la il·lusió sigui completa, embolica els mànecs amb paper d'estany.
- 11.—Ja veu!
- 13.—¿Sabeu qui s'ha casat? Aquella noia que la setmana passada era aquí, amb nosaltres, que duia un abric de vellut amb coll d'astracà...
- 14.—No sé qui vol dir...
- 15.—Sí, dona: aquella rossa, una mica pigada, que ens va explicar que abans de la guerra anava a passar els estius a La Garriga...
- 14.—Ar, sí, sí... Ara hi calc... Que feia broma amb aquell jove —bé, jove...: un home dels seus trenta-dos o trenta-quatre anys— que deia que era vidu.

- 13.—Aquestal!
- 14.—Ara vegil! I amb qui s'ha casat?
- 13.—Amb ell, amb el vidu.
- 16.—I arai! Ja veu: ja s'hi fan casaments i tot, a les cues!
- 17.—I fills i tot s'hi farien, si, com un any enrera, passéssim les nits a la porta de les botigues.
- 18.—Calli, calli, descarada.
- 19.—Sí, poseu-li el dit a la boca!
- 20.—Així que la calor apreti, quin remei ens tocarà sinó el de tornar a passar la nit al carrer.
- 21.—Vol dir?
- 20.—Jo a casa no m'hi quedaré pas.
- 22.—Ni jo. Al capdavant tot és l'acostumar-s'hi.
- 23.—Es tan fosc, filla.
- 24.—No tant com diu. El dia que anem al cinema, en sortir-ne, així que has donat quatre passes, ja ni te n'adones de la foscor.
- 25.—Deu tenir ulls de gat, vostè.
- 24.—I vostè de pussa!
- 26.—No comencin a discutir. Venim ací a passar l'estona i no a esbatassar-nos.
- 27.—I és clar! Si començàvem amirant-nos i acabariem com l'altre dia, a cops d'ampolla.
- 28.—Oh, i ara que diu ampolla... He vingut a fer cua per saïfumant i me n'he emportat el cistell... Quin cap!

- 29.—Vagi-la a buscar. Ja li guardaré la tinda.
- 28.—No cal, no; gràcies.
- 31.—Doncs on el posarà?
- 28.—No en prendré. Com que tampoc no el necessito. Jo vinc ací a esbargir-me, no-més, sap? Una passa tantes hores tancada al pis.
- 32.—Tampoc el necessito jo el salfumant. Però m'agrada sempre agafar el que donen. Es allò de la poma per a la set, sap? Val més prevenir que curar. ¿Qui no li diu que un dia s'acabi?
- 33.—Així vostè és una acaparadora.
- 34.—Al, pobra de mi! Una bonifàcia, sóc; i encara gràcies.
- 35.—Va molt de pressa a despatxar avui, aquest adroguer.
- 36.—I tant!
- 35.—I jo he dit a casa que no m'esperessin per dinar. Vaig a posar-me al darrera de la cua.
- 37.—No faci coses, donat! Ara hi perdria jo.
- 38.—No, nota, noi! Cadascú al seu lloc. Si vostè no té pressa, nosaltres tampoc!
- 35.—A veure si no podré fer el que em doni la gana!
- 37.—I és clar que noi! Que es creu que s'ha fet la revolució per trencar la disciplina? No anava davant meu? Doncs aquí, estacada, si us plau per força. Estaríem ben posades!
- 39.—Que té feina aquesta tarda?
- 40.—Volia anar al Principal.
- 39.—Què fan?
- 40.—No ho; però és l'únic teatre on hi ha cua.
- 39.—Doncs ens hi trobarem.
- 40.—Però jo, en arribar davant de la taquilla, acostumo a entornar-me'n. No m'agraden les comèdies.
- 41.—¿Sabeu on demà al matí podran passar-se unes quantes hores? Al Banc Hispano-Colonial...
- 42.—No hi havia atinat. I s'hi deu estar bé, allí!
- 41.—A la Rambla, figuri's!
- 42.—Joestic frenètica de pensar només en la meua soledat quan s'acabi la guerra. No sabré pas en què distreure'm, si desapareixen les cues.
- 43.—Miri aquella: ja ha passat darrera de tothom!
- 44.—La desvergonyida!
- 45.—Això no s'hauria de permetre!
- 46.—Si tinguéssim el que tenen les dones no que no li ho permetríem?
- 47.—Qui m'ajuda a donar-li una lliçó?
- 45.—Joi!
- 46.—Joi!
- 48.—Ei, ell... Que amb aquesta excusa ara serien vostès les que abandonarien la tinda!
- 47.—I vostè que n'ha de fer, cantimplora?
- 48.—Cantimplora, diu?
- 49.—No li ho toleri, nota!
- 50.—Me'n vaig... Aquest adroguer despatxa a mil per hora, avui... Encara fóra la primera d'ésser a la fleca.

EL NIU GUERRER

Els "Bohemios" del Tívoli

L'altra nit, al Tívoli, en el curs de la representació de la sarsuela «Bohemios» es produí un fet destinat a tenir unes grans repercussions en la situació política europea.

De cop i volta, un dels personatges de l'obra, encarant-se amb el públic i prescindint de tot acompanyament musical llançà un sorollós i inharmoniu crit de «Heil Henlein!», que fou respost a cor per tots els altres personatges.

De moment, el desconcert del públic fou tan considerable que molts espectadors cregueren que es tractava d'una innovació afegida a la popular partitura del mestre Vives. Però els cantants aleshores estengueren el braç, fent el gest clàssic que, abans de la guerra, féiem tots per a mirar si encara plovia o bé per a parar el tramvia.

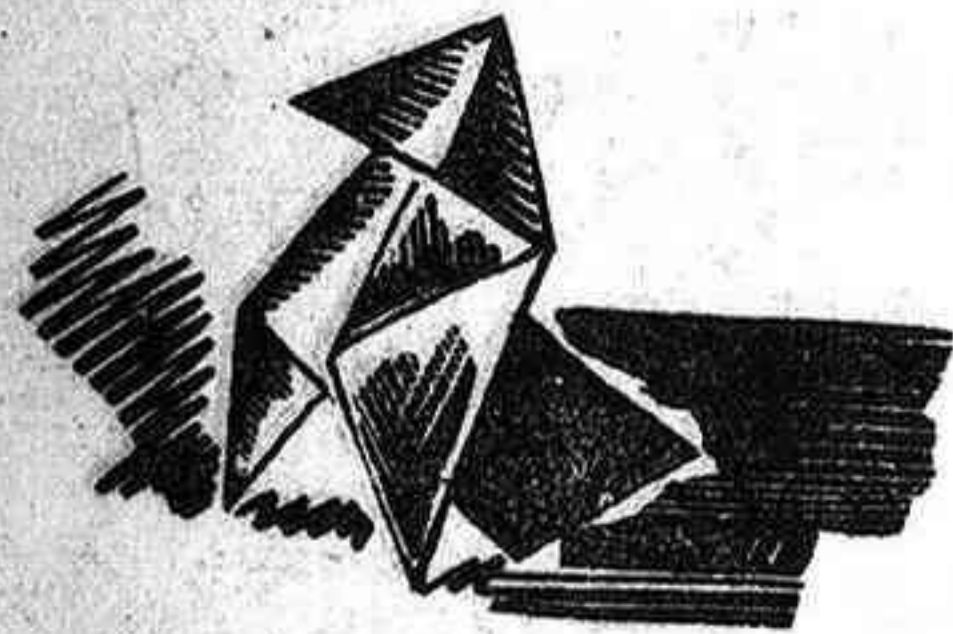
Des d'aquest bon punt, la confusió ja no fou possible. Els bohemis del Tívoli s'adherien de manera espectacular, com correspon al seu sindicat, a l'actitud adoptada pels seus germans, els altres bohemis esclavitzats per Txecoslovàquia. O, en poques paraules, que de cop i volta es declararen sudetes.

Ara bé: si els de l'escenari eren sudetes, per força calia també que hi haguessin uns txecs. I ací començaren els dubtes, car hom no sabia si els txecs eren el públic o bé els membres del Comitè del local. Per la qualitat dels espectacles que es donen en els nostres escenaris, no tindria res d'estrany que els protestats fossin els del Comitè, cas en el qual hom podria molt bé parlar de txecs barrats, o sigui amb molta barra.

La rebel·lió dels bohemis del Tívoli portarà les seves conseqüències. De moment, tots els altres sudetes barcelonins coneixen una gran agitació. De l'escenari del Liceu estant, pugem uns clams de protesta indignats, malgrat es tradueixin en «gorgoritos», que hom creu eixits de la boca de «La Bohème», la coneguda òpera de Puccini. Per cert, que es tracta d'una bohèmia italiana, o sigui, d'aplicació immediata de l'eix Roma-Berlín a la qüestió dels sudetes.

I, encara, a la protesta general dels bohemis anava a adherir-s'hi un altre important reforç: la Bohèmia, la coneguda sala de ball de la Ronda. Però, tan bon punt anava a sentir-se indignada, s'ha recordat que actualment ja no s'anomena Bohèmia, sinó Gran Price. Aleshores ha deixat córrer la protesta per a millor ocasió, segurament per quan Hitler fomentí amb segones intencions el descontent nacional dels grans prices.

La causa de Henlein, amb l'ajuda impen-sada i considerable que li ha sortit a Barcelona, prendrà una nova embranzida. Hitler, tancat a Berchtesgaden, ha pensat ja en la conveniència de protegir els sudetes d'ací i d'invadir Catalunya. Però els seus col·laboradors immediats li han recordat que ja fa temps que el Reich intenta invadir Catalunya i que, per ara, encara no se'n pot sortir. El führer ha respost que tenien raó, i que si ell havia proposat el que havia proposat, era perquè el calendari assenyalava dissabte, i no era pas qüestió de deixar passar un dissabte sense fer alguna ximpleria.

Els primers 50 anys de la retirada de voluntaris

Un retirador retirat ens explica la seva actuació en els 25 anys que ell retirà i els progressos que s'han fet en els altres 25

Edimburg.—En la visita que vàrem fer ahir a l'asil de vells de la ciutat, vàrem tenir ocasió de recollir informació de primera mà sobre la retirada de voluntaris de la guerra d'Espanya. La directora ens ensenyà un vellet tot arraulit i amb una gran barba i ens digué: Aquest senyor ha estat a la guerra d'Espanya. Va ésser nomenat retirador de voluntaris l'any 1938 i, com que ningú no els pagava, tot i ésser escocès l'hem hagut de recollir en aquesta santa casa.

Aleshores vàrem pensar que potser als nostres lectors de L'ESQUELLA els interessaria la manera com es va portant a cap la retirada de voluntaris estrangers en aquests darrers cinquanta anys i el vàrem emprendre.

—Què, l'avi, diu que heu estat a la guerra d'Espanya?

—Prou que hi he estat en la meua joventut. Era retirador; però em varen haver de retirar a mi per vell. Quins temps aquells, si ens haguessin pagat! Jo m'he pogut salvar encara, perquè com a bon escocès, sóc econòmic; però cap dels de la meua lleva no és viu.

—I com ho féieu per retirar els voluntaris? Devia ésser divertit!

—Divertit! Sí, sí. Un embolic de boig, us dic. Em varen nomenar perquè deien que era un jove que prometia i em volien ajudar a pujar. Però si en comptes d'ésser vell no sóc boig, no sé pas a què és degut.

—Els anys.

—Potser sí. Suposo que el vostre avi ja us haurà explicat les condicions de la retirada. La retirada havia d'ésser substancial. Però encara és l'hora que ningú no ens ha explicat el que volia dir això. Ja sabeu que s'han escrit cinc tractats sobre això: un que diu que substancial vol dir que només s'han de retirar els voluntaris ben alimentats; un altre, que s'ho agafa pel cantó religiós; relaciona aquest concepte amb el de la consubstancialitat del Pare i el Fill, que tant d'enrenou va portar a Bizanci abans d'entrar-hi els turcs; el tercer opina que només s'ha de retirar la substància, com si diguéssim l'extracte dels voluntaris; el quart, que demostra a $x \cdot b$ que el que ha d'ésser substancial és la retirada, prescindint dels voluntaris, i el cinquè que els refuta tots i deixa la qüestió tal com estava.

Aleshores ens varen dir que havíem d'entendre per substancial la retirada de 10.000 voluntaris de la banda on n'hi hagués menys i fer la proporció dels altres, és a dir que si aquests deu mil representaven el 75 per 100 dels existents en aquella banda, retirarien el 75 per 100 de l'altra. Naturalment, com que la banda on en aquells temps, i ara encara, hi havia menys voluntaris era a la zona facciosa...

—A la lleial, voleu dir.

—No, a la lleial era on hi havia més voluntaris, perquè ho eren tots els estrangers; a la facciosa, en canvi, no n'hi havia cap, perquè eren obligats pels seus governs. I ací començà el conflicte. Perquè si s'han de treure 10.000 homes d'on no n'hi ha cap...

Després es presentà la dificultat de la tècnica del descobriment dels estrangers, la del recompte, la de la separació i la de la retirada. Un embolic tot plegat.

—Per què?

—Veritablement, estem fent un negoci ruïnós.

Fia't dels Fiat!

NOTICIA BOMBA

Sidney, 2.—Aquesta nit, tres aparells italians, marca «Fia't-en!», han volat per damunt d'aquesta ciutat i han descarregat llur càrrega de bombes i explosius al port, incendiant uns vaixells i ferint unes quantes persones.

Els vaixells, que eren britànics, han resistit l'agressió amb tota la serenitat britànica del cas. Però l'emoció de la població és molt viva.

«ERRARUM HUMANUM EST.»

Londres, 2.—El ministre dels Dominions ha informat els seus companys de gabinet del bombardeig italià damunt d'Àustràlia. Totes les informacions que han arribat al seu poder concorden en què l'aviació italiana ha confós la ciutat de Sidney amb la vila catalana de Portbou. No cal dir que, a proposta de Mr. Halifax, el govern anglès trametrà les seves excuses al Govern italià, demanant-li perdó pel moment de sobtada indignació que tingué en conèixer el bombardeig.

LA GUERRA HA TORNAT A ESSER EVITADA

Roma, 2.—L'incident anglo-italià promogut amb motiu del bombardeig erroni de Sidney, ha estat tancat satisfactoriament. La premsa d'aquest matí dirigeix dures censurens als governamentals espanyols per no col·locar les seves ciutats al lloc on cauen les bombes italianes. «Il Popolo Italiano» lloa la prudència d'Anglaterra que, amb la seva actitud comprensiva ha contribuït a què fos superat un moment tan difícil per a la pau europea i oceànica.

Mussolini, mentre espera un telegrama de felicitació de Hitler, ha condecorat els pilots italians que sofriren l'equivocació. Naturalment que no els ha honorat pel bombardeig, sinó perquè, impensadament, han batut el rècord mundial de distància en línia recta.

en els meus vint-i-cinc anys d'actuació. Tinc la Medalla del Mèrit.

—Però quants en vàreu retirar?

—Cinc: dos moros i dos italians, que els vaig retirar encarant-los l'escopeta; tinc la Medalla del Valor.

»I un alemany que, en veure-ho, em va dir: «Que no em vols retirar, ros?»

—I ara, com es fa la cosa?

—Ara no ho sé ben bé; però tinc entès que hi ha una comissió d'antropòlegs per determinar els que són estrangers i una de pastors protestants que fan jurar sobre la Bíblia o l'Alcorà per saber si són o no voluntaris i retirar-los si ho són. Quant al sistema de la retirada, s'ha tornat als procediments clàssics, perquè s'ha vist que eren els que havien donat millor resultat i són els únics provats. El procediment està calcat de Xenofont, que tant d'èxit va tenir en la seva retirada dels 10.000.

—I la pau a Espanya?

—La pau? Què vol dir la pau?

—“Ausente”... presentell!

—Molt senzill; com que els retiradors érem tots estrangers i no sabíem l'espanyol, no sabíem distingir els espanyols dels estrangers. Per nosaltres eren estrangers tots, perquè, veureu, si jo sóc escocès, tots els que no són escocesos són estrangers i, en canvi, si hi trobava algun escocès, no el podia pas retirar, perquè no era estranger. En canvi, els meus escocesos me'ls volia retirar el retirador suís i cada dia hi havia baralles.

Naturalment, per descobrir si eren o no eren estrangers hi havíem de parlar, i si els voluntaris estaven de servei, els seus caps s'empipaven perquè els destorbàvem i ens engegaven al calabós. Quina vida!

—I per comptar-los, com ho fèieu?

—Això era el més senzill. Hi ha uns rellotges marcadors que van bé per comptar-ho tot, bestiar, públic que entra al cinema, etc., etc. Nosaltres sortíem de matinet amb l'escopeta i xano xano ens n'anàvem al front. Veiem un grup de soldats, ens amagàvem darrera unes pedres i de sobte els cridàvem l'alto i «mans enlaire», encarant-los l'escopeta. I quan els teníem així, amb pintura blanca els numeràvem.

La dificultat, però, era a l'hora de recomptar-los: sempre mancaven els que els enèrics ens havien mort, i com que les retirades ja ens sabeu que encara es fan cada vint dies, penseu l'embolic! Vinga esborrar els números amb aiguarràs i pintar-los altre cop i fer i desfer i refer la comptabilitat. Més tard un tècnic va descobrir la numeració provisional amb guix.

A mesura que anaven passant els anys, els voluntaris es casaven amb les notes del país i

tenien fills que entraven en les lleves i atxò complicava les coses, perquè els pares ja no eren estrangers perquè havien adquirit carta de naturalesa i els fills tampoc; però les mares, com que s'havien casat amb estrangers i voluntàriament, elles sí que n'eren d'estrangeres; i aleshores es presentà el problema de la retirada de voluntàries estrangeres que, en realitat, eren espanyoles! Ja us dic: una olla.

—I el control?

—El control bé, gràcies. A la frontera francesa va anar molt bé; no sé com deu anar ara que se celebrarà el cinquantenari; però en el meu temps les muntanyes encara eren prou altes; els Pirineus, en deien, sembla en homenatge a una obra d'un músic que es deia Pedrell, també molt pesada. En aquests cinquanta anys aquelles muntanyes s'han rebaixat molt a causa dels bombardeigs de la frontera. Pel costat de Portugal, com que els controladors havien de fer els ulls tan grossos per veure-ho tot...

—I als ports?

—Als ports del Govern, com una sedú: els vaixells alemanys i italians no deixaven passar una rata; en els ports rebels vigilaven vaixells anglesos i francesos, que tampoc no deixaven passar cap rata mercant; però, és clar, no podien pas oposar-se a què hi entressin vaixells de guerra i transports de guerra italians i alemanys, perquè hi hauria pogut haver una guerra, i veureu, una guerra és una guerra; en fi, em penso que ja ho sabeu.

—En vàreu retirar molts, vós, de voluntaris?

—Vaig ésser el que en vaig retirar més

Després de la sorpresa del 23 de maig

Ha estat demanat el Premi Nobel de la Pau de 1936 per a Adolf Hitler

"Quan un no vol, dos no es barallen" ha dit el "führer" en entrar a un camp de concentració on s'ha reclòs "voluntàriament" igual que féu el coronel Beck a Ossietszki en ésser-li atorgat el Premi de 1936

HITLER I EL «FULL OFICIAL»

La vigília de diumenge, dia 23 de maig, o sigui dissabte, tothom preveia que Hitler, com és costum en ell, i fent honor al seu càrrec de col·laborador «honoris causa» del «Full Oficial» de Barcelona ens donaria una d'aquelles desagradables sorpreses que ens ve donant setmanalment, cada dissabte, d'ençà que baixà de la bastida i deixant-se, fresca encara, la paret de la darrera cuina que pintà, a domicili, s'enfilà en la meitat de la cadira que anava deixant buida el pobre mariscal Hindenburg, que se n'anà al cel amb la mosca al nas, deixant vacant, per sempre més, la Presidència de la República alemanya del III Reich, que, a desgrat que no ho sembla, encara és una República, amb tots els ets i uts...

Hom preveia que el führer, a la vista de l'escrutini de les eleccions de Txecoslovàquia per a la renovació dels municipis, faria una nova exhibició de pacifisme i sense disparar un tret s'engraparia tota la Bohèmia i la Slovàquia com féu no fa gaire amb l'Àustria, que fet i fet, fou ahir i sembla que faci cent anys i un dia.

ELL HA ESTAT EL PRIMER SORPRES

Però per una sola vegada a la vida, Hitler, d'ençà que el món és món, no n'ha fet una de les d'ell en un dissabte en què tothom preveia i fins i tot miç món vela amb bons ulls que faria la més sonada de totes.

Ramos Oliveira anà especialment enviat per «La Vanguardia», a Ginebra, per tal de telefonar des d'allí al

nostre estimat col·lega dient que el dia 23 esclataria la guerra europea.

—Que s'equivoqui de gust!

Deien la majoria dels lectors als qui anava adreçada la dramàtica previsió.

I sortosament el camarada Ramos s'ha equivocat... almenys de moment.

Encara que la confinació del general Von Fritz sigui de mal auguri i ho sigui més encara l'espectral reunió que celebraren a Munic Hitler, Ribbentrop i Goering, de moment el cel ens dona una setmaneta més de vida. Déu n'hi dol

Per una sola vegada ha estat el primer sorpres de les seves pròpies sorpreses.

Hom no sap com un home tan valent ha pogut aguantar-se les ganes de fer una bestiesa tan oportuna i tan esperada per tothom.

Horroritza pensar el que li haurà costat de convèncer Goering de no metralhar les criatures de Praga i de contenir les ambicions del gran Ribbentrop, valent de mena, per bé que diplomàtic.

CALUMNIES I FALORNIES!

Ara, però, després de veure-se-li l'ou, tots diuen que és gallina.

Fins Anglaterra galleja i fa veure que ha estat Chamberlain que ha espantat el pintor.

Els mal pensats i provocadors a sou del Kuomintern fan córrer que l'ambaixador de Londres a Berlín arribà a demanar dos vagons per retirar-se iradament amb tot el personal i les eines, i que això fou el que decidí Goering i Ribbentrop a ajornar almenys la mossegada i la nova epidèmia de suïcidis.

Però la veritat és que a hores d'ara si hi ha pau i tenim el cap sobre els músculs, ho devem solament i exclusivament a la generositat magnànima del Kolossal Pacifista Hitler, per a qui ha estat demanat el Premi Nobel de la Pau del 1938.

Així ho diu amb absoluta unanimitat la Premsa alemanya, que per bé que frueix de poca llibertat, és totalment lliure quan es proposa elogiar el gran pacifista de la camisa bruna. Vejam:

Berlín, 25.—La Premsa nazi ataca amb violència el que se'n diu «blut» anglès.

Pel que es veu, ha rebut l'ordre de protestar contra les interpretacions de la Premsa francesa i anglesa als esdeveniments del passat dissabte i diumenge. Segons la Premsa hitleriana, si no hi ha hagut conflicte, es deu únicament a Alemanya, «que no ha volgut acceptar les provocacions».

La «Deutsche Allgemeine Zeitung» diu que la pau no ha estat amenaçada i que no podrà ésser salvada pels anglesos, perquè «Anglaterra ha pres una iniciativa que sols ha desenvolupar-se a Praga, que és on es troben els provocadors».

El «Lokal Anzeiger» escriu que Alemanya, malgrat tota la seva bona voluntat, no pot permetre que s'optimeixi (?) els seus ciutadans.

Els altres diaris diuen que no es pot parlar de situacions menys tívants perquè la situació no ha estat tan tívant a causa d'Alemanya. El «Berliner Boersen Zeitung» diu que els txecoslovacs són els «provocadors» i que només Alemanya ha conservat la sang freda.

La «Deutsche Allgemeine Zeitung» protesta contra la campanya franco anglesa, segons la qual no s'ha produït la guerra perquè Anglaterra i França ho han impedit.

El corresponçal a Roma d'aquest diari ataca també el Vaticà, perquè el Papa ha expressat la seva simpatia a favor de Praga. Diu aquest corresponçal que el triomfador del conflicte entre els catòlics és «el cap de maçoneria internacional».

L'òrgan oficiós del partit nacional-socialista, el «Volkischer Beobachter», ataca la «diplomàcia maquina-vèlica» anglesa i francesa, que anima la «bogeria txecoslovaca».

No cal dir que per a nosaltres, els que fem L'ESQUELLA, que com va dir un dia l'incontrolat doctor Bibarrambra (dites Didac Ruiz), som unes «hollans», té tota la raó la premsa nazi i el führer ha donat sobrades proves de pacifisme i d'humanitarisme i ara n'acaba de donar una més i la més palesa, i és ben digne d'ostentar el Premi que el coronel Beck ha anat a demanar expressament per a ell a Estocolm.

NOSALTRES TENIM PUPIL·LA

Molts lectors que són badocs de mena no saben de vegades apreciar les coincidències i els contrastos que la premsa maquinament o rotativament els serveix cada dia.

Es per això que potser vostès no han caigut en la coincidència que sembla casual entre això que acaben de llegir ací mateix i una breu notícia que portaven fa uns dies tots els diaris que surten cada dia a Barcelona.

Però ací estem nosaltres que tenim molta pupilla i hem nascut per servir el lector que paga i fins i tot el que té el mal costum d'emmanlleva L'ESQUELLA per estalviar-se dos rals!

LES ENTREVISTES DEL CORONEL BECK A ESTOCOLM

Estocolm, 25.—El senyor Beck ha visitat aquest matí el primer ministre senyor Hansson i el ministre de Negocis Estrangers senyor Sandler.

Després ha estat rebut en audiència pel rei, el qual l'ha convidat a esmorzar.—Fabra.

Ara vostès diran potser que nosaltres som massa vius i que potser Beck ha anat a Estocolm a comprar-se una pipa.

La veritat, però, és que ha estat ell personalment que ha demanat el Premi Nobel de la Pau del 1938 per a Hitler, i nosaltres subscriuim íntegrament aquesta justa demanda, que farà contents tots els alemanys que sofreixen exili, persecució o concentració i a més a més tots els homes de bona voluntat de l'univers.

PER QUÈ?

Doncs molt senzill, perquè Hitler, per no ésser menys que Ossietszki (Premi Nobel de la Pau 1936), s'ha re-

clòs ja d'antuvi a un camp de concentració i es disposa santament a contraure la meningitis que l'ha de suïcidar ben aviat, com manen les lleis del III Reich, que ha fet ell mateix per haver-se fet creditor a la simpatia dels civilitzats enemics eterns i provocadors constants de la raça ària, la més bàrbarament pura del món.

Avui sigui i demà festa!

PERE GALLARI

(Berchtesgaden, 27 de maig.)

NOTUL·LA DE LA CAMARADA REDACCIO

Es més que probable que en veure la llum pública aquestes ratlles que han estat escrites abans d'esclatar la guerra europea, encara no hagi esclatat la guerra europea.

Tan de bol!

Però com que també és probable que passi el contrari, nosaltres ens curem en salut i declinem tota responsabilitat.

Més ben dit, ens rentem les mans.

Al cap i a la fi no és culpa nostra si no podem seguir al dia els impulsos generosos d'Adolf i de Benito.

Nosaltres som un setmanari!

PLAT "NACIONAL"

—I de menjar, com esteu?

—A la sopal

UNA SORPRESA QUE NINGÚ NO ESPERAVA

Hitler ha donat el gran cop :: Les potències democràtiques estan esverades

Què es proposa Alemanya no envaint Txecoslovàquia?

Berchtesgaden.—El dia 23 de maig fou un dia particularment agitat en el domicili particular del canceller en aquestes pintoresques muntanyes dels Alps bavaresos. Des de l'hotel en què ens estatgem els repòrters de servei «Edelweiss und Delicatessen», es veia el continu moviment diplomàtic a la torre del Führer.

Què hi passava? Se sentia constantment el timbre del telèfon i el de la bicicleta del noi dels telegrames i era un entrar i sortir continu. Cap al tard el Führer ens deixà entrar al seu despatx perquè veiéssim l'ocupat que estava.

En efecte, era un anar i venir frenètic. El nostre bell Adolf, dalt d'una bastida davant d'una gran pissarra, anava apuntant xifres i més xifres tretes dels telegrames i del telèfon, que no parava un moment. De tant en tant, feia alguna observació com, per exemple:

—Això semblen unes eleccions de la Lliga!

A dos quarts de vuit baixà de la bastida tot cobert de guix, i ens rebé.

—Mai no m'hauria pensat que hagués de tornar a pujar aquí dalt—observà.

Però fou interromput per l'ambaixador d'Anglaterra, que se l'endugué a un recó. Des del nostre veiérem la cara d'astorament que feia el Führer durant la conversa. Mentrestant, l'ambaixador de França es passejava esperant torn. Quan el d'Anglaterra acabà, l'emprengué el de França. Les paraules del Führer se sentien de tant en tant:

—Com ho sabeu? Qui us ho ha dit?—i altres per l'estil.

A l'últim s'apropà als periodistes, que ja estaven una mica inquietats.

—Senyors —començà—, com sabeu, tenia preparada per a demà, dia 23, una nova sorpresa. No us diré pas quina, però si considereu que Txecoslovàquia és un país alemany ple de sudetes, ja m'entendreu. I bé;

ara resulta que França i Anglaterra s'havien assabentat, no sé com, perquè tota la premsa ho havia publicat, de tot, de tot, de tot. I bé; acostumat comestic jo a donar sorpreses, no podia avenir-me a què el de Txecoslovàquia no en fos una; de manera que calia canviar els plans. Com? Ah! L'Ambaixador anglès m'ha dit: «Et conec herbeta, que et dius marduix». M'ha deixat parat. I quan el de França hi ha afegit: «Je te connais morue encore que tu viennés deguisée», he vist que s'havia esbombat la cosa i no hi havia res a fer. El món no se sorprendria de res. Però el meu compromís subsistia, perquè paraula és paraula.

—Vol dir?

—Bé, ja m'enteneu; és una manera de parlar com una altra. El fet és que la sorpresa no seria tal sorpresa i calia que el món se sorprendés. Haig de donar el copl, digué donant-ne un de puny damunt la taula.

Hòsties al cel!!!!

Triomfaran? No triomfaran? SÍ? No? SÍ?? No?? SÍ??? No???

(Informació Agència Evangelistes Reunits, exclusiva per a L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, rebuda a les deu de demà per recader amb camió.)

—Mireu, ja l'heu donat.
—No; aquest és de puny i jo el vull donar d'Estat. Ah! ja ho tinc!
—Què farà S. E.?
—Res, deixeu-me estar, res! Quina sorpresa per al món! No se'n sabrà avenir! Ja! ja! ja! França i Anglaterra! Es quedaran velent visions!

—De què es tracta?—preguntaren tots els repòrters, intrigats.

—En secret us ho diré. Però en secret! La sorpresa serà que no envairé Txecoslovàquia. Es quedaran amb un pam de nas. Ells que ja havien fet els preparatius per a encaixar el cop, es quedaran sense saber què fer.

—Però, i Txecoslovàquia?
—Txecoslovàquia també quedarà sorpresa. Però la sorpresa grossa la tindrà quan rebí la sorpresa sense previ avís.

—Quin dia?
—No ho sé encara; però, naturalment, un dissabte, que és el meu dia; els dilluns no em proven.

LA SORPRESA A LONDRES

Londres, 24.—Ha causat enorme sorpresa en els centres oficials que Hitler no hagi donat la sorpresa anunciada per ahir. Això es considera ací com una falta de tacte i un abandonament de les tradicions diplomàtiques. Mr. Chamberlain es mostrava aquest matí molt preocupat, puix la manca de paraula de Hitler l'obligarà a ocupar-se novament de la qüestió d'Espanya.—Reuter.

LA SORPRESA A PARIS

París 24.—Ha causat desolació en aquesta capital la incomprensible manca de conseqüència del Führer. Hom es pregunta si ja està en plena decadència o si això obeeix a un pla combinat. Aquest manquement a la no intervenció a Txecoslovàquia ha sorprès tant, que hom es pregunta si Hitler està prenent el pèl a les ex-potències occidentals o bé si realment aquestes ex-potències no són ja ex-potències sinó simplement potències.—Havas.

BOI

Cel, 2 (urgent).—Un cop d'Estat contra la dictadura de Déu s'ha produït aquesta matí. El moviment ha estat del tot suf. cat.

BUFAI

Cel, 2 (amb un xic més de calma).—Déu s'ha dirigit per ràdio a tot el país celestial. Ha dit que els apòstols, reunits en Consell de Ministres, han pres severes mesures per a garantir l'ordre públic.

Segons es diu, hi ha detinguts els arcàngels sant Gabriel i sant Miquel, els quals, al cap de les forces armades del país, intentaren enderrocar el govern constituït.

ALÇAI

Cel, 2 (amb tota tranquil·litat).—Es van coneixent detalls de l'avortat cop d'Estat. Quan tocaven les tres de la matinada, han sortit de llurs núvols respectius quatre regiments d'àngels. L'arcàngel sant Gabriel els ha adreçat una violenta arenga, i tots junts han fet cap vers el Palau presidencial amb la intenció de fer presoner a Déu.

El President, doctor Déu, ha cridat el ministre de Defensa, general sant Martí, i han pres les disposicions oportunes per a fer front a la sublevació.

MAUI

Cel, 3.—A primeres hores del matí d'avui ha restat del tot dominada la situació per part del govern deïsta. El ministre d'Afers Estrangers ha rebut les visites dels ambaixadors de França i d'Anglaterra, que li han recomanat que el govern entrés amb negociacions amb els dos arcàngels sublevats. De tota manera, li han deixat entreveure la seguretat que si el Cel era atacat per alguna potència estrangera, França i Anglaterra intervindrien amatents. En un tres i no res serien al lloc dels fets, car dormen a la lluna.

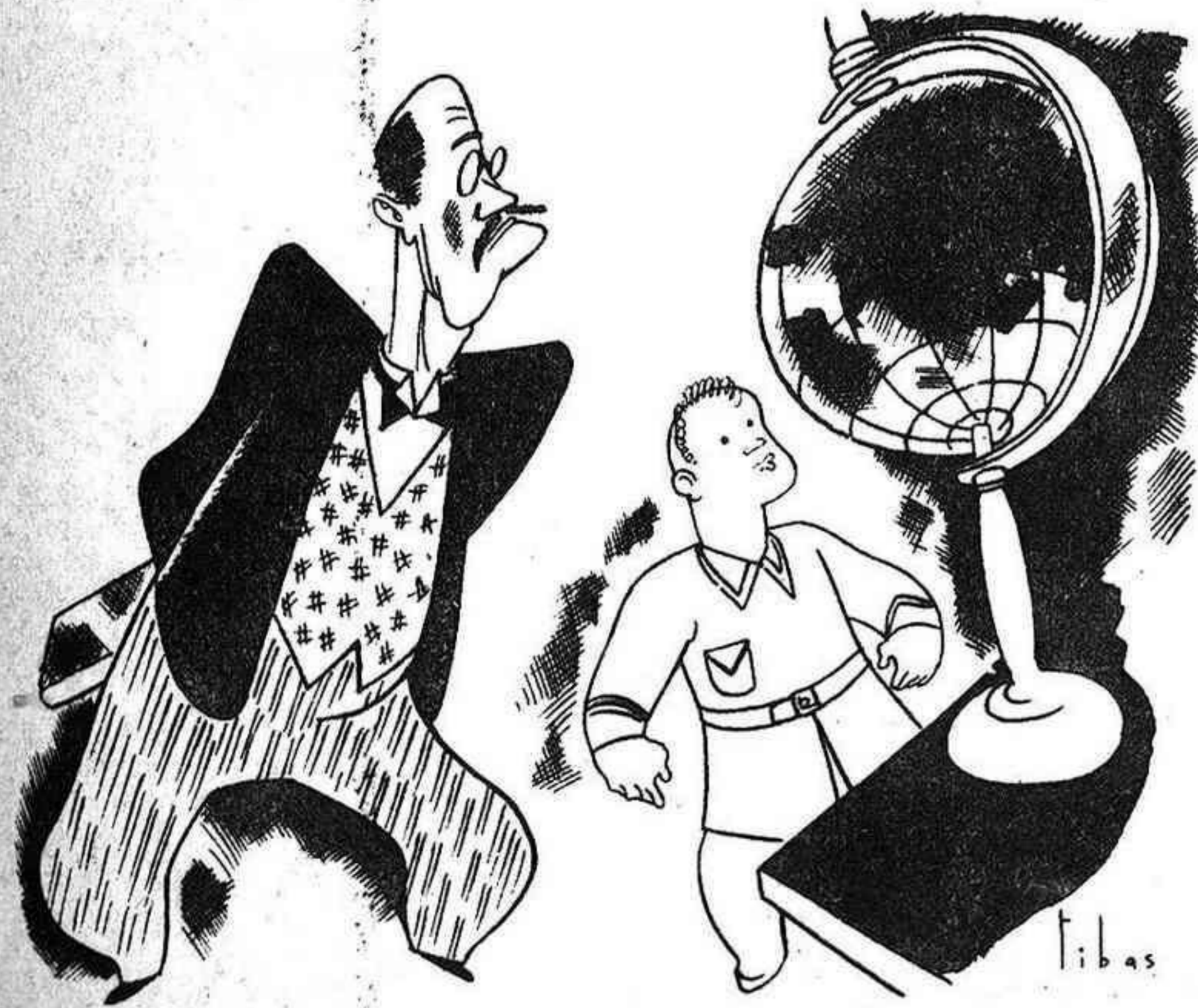
Els arcàngels, que contra els rumors circulats, no estaven detinguts, sinó que es trobaven a Berchtesgaden reunits amb Hitler, han agafat l'ascensor de les vuit trenta cinc i han pujat al cel, com dues criatures. Immediatament han estat rebuts per Déu, al qual li han exposat les reivindicacions angèliques. Sembla que els àngels han descobert que són de raça ària i demanen un estatut minoritari. Déu ha respost que s'hi pensaria, car vol consultar amb els caps de l'oposició.

BAI

Cel, 4.—La situació al reialme celestial no està aclarida ni molt menys. Déu es resisteix a accedir a les pretensions angèliques i, sobretot, no vol abdicar de la seva facultat de fer miracles.

Els ambaixadors de França i Anglaterra han tornat a fer una gestió conjunta prop del govern, amenaçant-lo, cas de no adoptar una actitud conciliadora, en fer-li un Comitè de No Intervenció. Déu s'ha espantat i ha presentat la dimissió. Però, altra vegada consultats els caps polítics sobre qui havia de formar govern, han respost unànimement: «Que se n'encarregui Déu». Déu, doncs, es sacrificarà novament, i continuarà a la presidència del Cel. Els àngels tindran estatut minoritari, i Hitler guardarà per a millor ocasió la possibilitat d'estendre l'eix totalitari fins a la mateixa cort celestial.

N. de la D.—Com el lector haurà observat, amb aquesta informació inaugurarem un nou tipus de periodisme americà...n-bar, que actualment es porta molt en els diaris barcelonins. Hem adquirit un redactor nou, especialista en posar titulars, i que s'ha estrenat amb la informació que el lector ha pogut llegir. Aquesta és la primera d'una sèrie de millores que pensem portar a la pràctica, etc. etc.

—No sabia que el món fos una bola.
—Ara ho és més que mai!

—Eix!

UNES DECLARACIONS SENSACIONALS DE FRANCO

*«El peor de los peligros que me amenazan son los abrazos de mis "amiguitos"»
ha confessat el "Paco"»*

Després ha afegit que els que més li agraden són els italians

Lugano, 12.—L'enviat especial en Burgos dels periòdics feixistes italians «L'Estampa» i «Régime Fascista», publica una curiosa entrevista amb «Paquito», com anomenen l'ex-general Franco els moros de les darreres llesves, o sigui els més jovenets.

L'ex general «bonito» com l'anomenen els legionaris, ha rebut al periodista italià embolicat en un sumptuós «salto de cama» i plorant tot mossegant-se nerviosament la punteta d'un mocador petit de seda.

Nosaltres, els enviats especials permanents de l'ESQUELLA DE LA TORRATXA a Burgos, hem presenciat l'entrevista pels forats de la ruixadora de la dutxa de la cambra de bany del general «pitiminí», que ens ha estat galantment cedida en el millor sentit de la paraula per un moro renegat que fa de donzella i dona massatges al salvador d'Espanya per tal de rebaixar-li els neumàtics.

Aquest moro renegat, que es diu Dos-en-Huno, té un oncle que és amic del gitano de Sants, aquell que diuen que té tan bona mà per fer guanyar al totí.

Nosaltres, valent-nos d'aquest parentiu, hem pogut recollir per als lectors de l'ESQUELLA DE LA TORRATXA les primícies d'aquesta sensacional entrevista sentimental, en la que el «caudillo» ha confessat les seves més discutides culpes.

—**Locuras de juventud** —ha començat dient «paquito» al periodista italià, el qual ja plorava també per haver-se-li encomanat el sanglot de pubilla que feia el redemptor de Quelpo:

El periodista, en sentir aquesta exclamació del «caudillo», digué:

—**¡Así empezó el otro caudillo!**

—**¿Cuál?**

—**Don Lacandro!**

—**¿Y qué?**

Pues mire, que ya no puede más.
—**Ay, no me lo diga.**

La dutxa on érem amagats nosaltres començà a plorar gotejant una aigua tèbia. Quin moment!

El caudillo feu tres «pucheros» i exclamà amb mal dissimulada energia:

—**A mí los tres peligros peores que me amenazan son: La guerra exterior y la guerra interior.**

—Així només són dos—diguérem nosaltres des de la dutxa, sense poder-nos contenir.

El «caudillo» feu un xisclet i el periodista un xisclet.

La dutxa regalimava tant que nosaltres vàrem haver de sortir.

—**Qui sou?**

—**Periodistes.**

El periodista italià s'atreuà tot complimentós i ens digué fent el salut feixista:

—**Io sono enviado del Duche.**

—Doncs miri, nosaltres, ja ho veu, de la dutxa...!

«Paquito», fent una transició de la més encisadora feminitat, comença a riure i a fregar-se el nas amb la beina del sabre.

—**Pues bueno, el otro peligro, no quería confesarlo porque me da vergüenza, pero ya que ustedes son de L'ESQUELLA se lo voy a decir:**

«**El tercer peligro que me amenaza y que es el peor de todos, son los abrazos de mis amiguitos.**»

—**Bufa!**

L'entrevista, en arribar aquest punt, es feu insostenible.

El nostre collega ja s'havia quedat en elàstics.

Nosaltres vàrem haver de marxar, i tot marxant encara sentíem que Franco deia al seu interlocutor:

—**Alguna agència alemanya m'ha fet dir apòcrifament que jo sobreestimava els estrangers, pero és fals.**

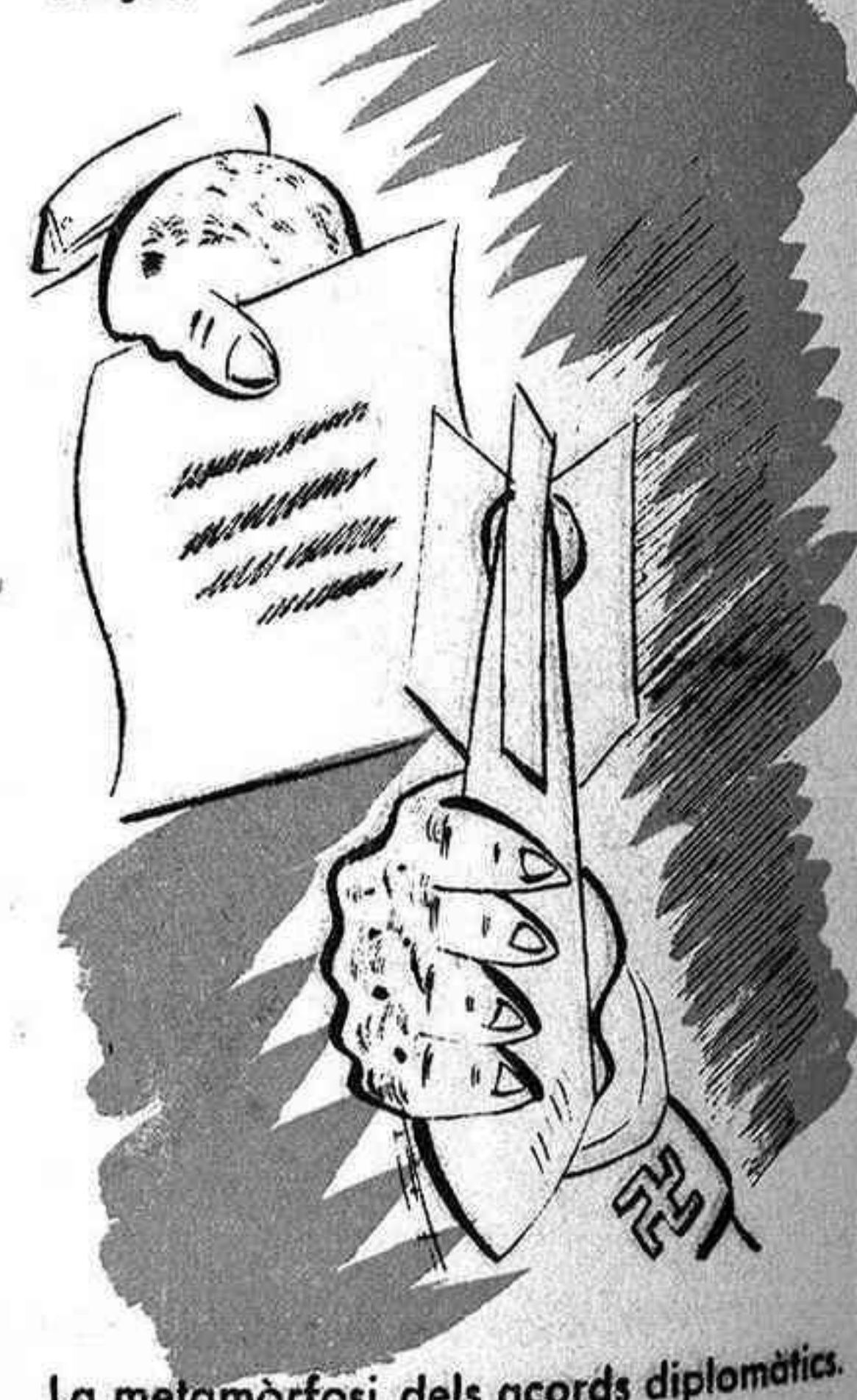
«Aquestes agències, aïll, són falses com els homenots.

«Pero jo confesso que els italians són els que més m'agraden...»

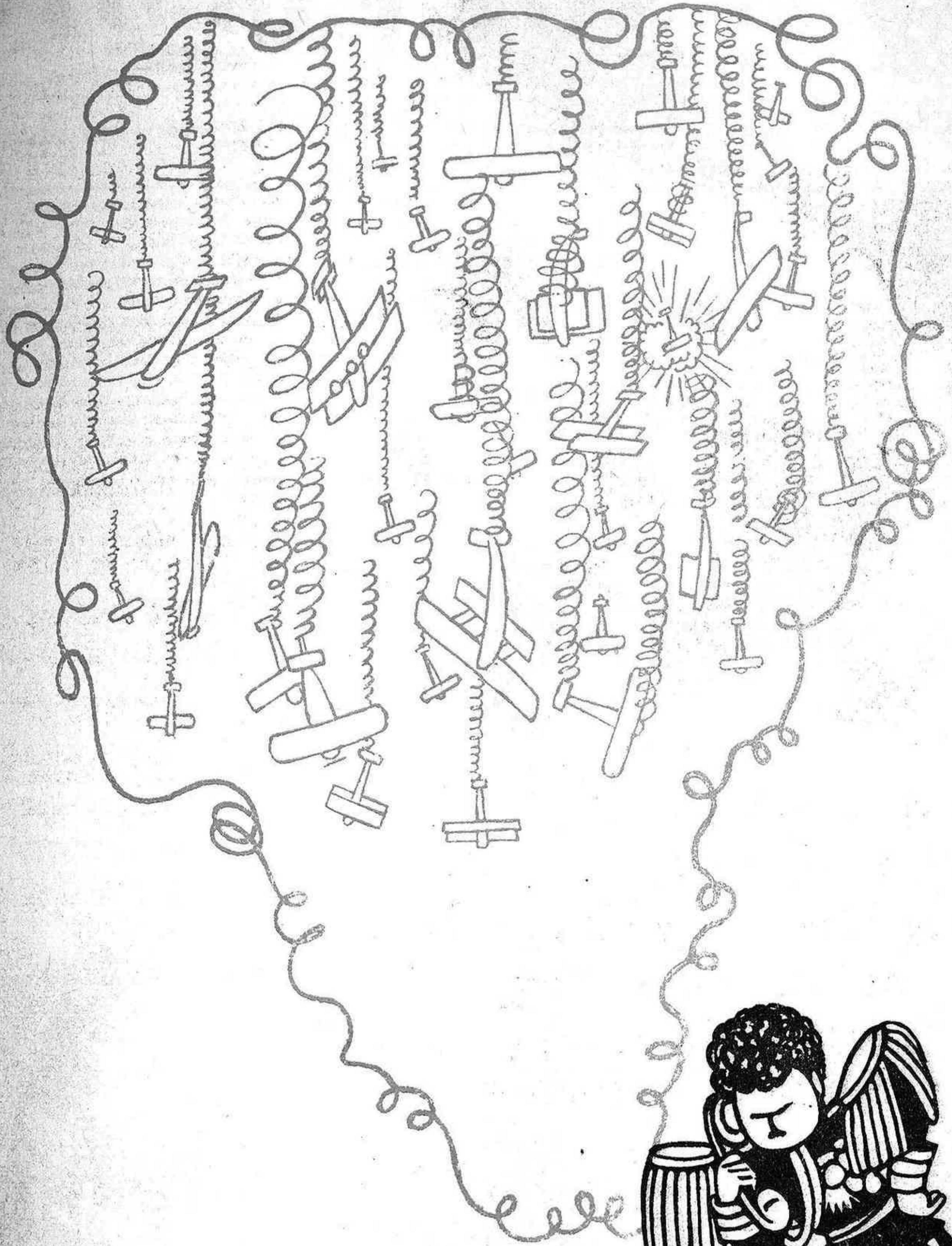
Nosaltres i un alemany que feia sentinella a la porta ens vàrem quedar amb allò que en diuen «la terrible duda».

CUMELLAS

Burgos.

La metamòrfosi dels acords diplomàtics.

- No ens deixa avançar la pluja.
- La pluja?
- Sí; la pluja de "Fiats".

ESQUELLOTS

COM PUJA TOTI

Els periòdics francesos han recollit de font autoritzada la xifra global de dispendis del darrer viatge de Hitler a Roma.

Mussolini, satèlit cada vegada més insignificant i més esverat del fùhrer ha volgut tirar la casa per la finestra i congraciar-se amb el seu aliat, per tal que no li faci cada setmana la darrera fèina d'Àustria aplicada a altres indrets del mapa d'Europa.

Roma ha pagat de gallerets i banderes 223 milions de lires per tal que Hitler creïés que el rebien amb palmes.

—Què us en sembla—varen dir-li al mateix Hitler.

—Em sembla car, sobretot no havent vist el Papal

(No responem de l'autenticitat de l'acudit.)

CAPRICI

Altres versions del viatge de Hitler fan recaure tota la part còmica sobre la presència del rei petit de Mussolini als actes solemniats preparats i prodigats a honor del fùhrer.

Diu que el primer cop que varen trobar-se Hitler i Víctor Manuel, aquell, en veure'l tan petitó, demanà:

—Qui és?

—El rei.

I el fùrher començà a fregar-se el nas i picar de peus i amb grans sanglots diu que cridava:

—Jo en vull un! Jo en vull un!

Com que era tan petitó!

PRUNA AMARGADA

Pere Pruna, el pintor plagiar de les portades de «Sex-Appeal», s'ha passat als facciosos. Es allí on li tocava anar. A l'altra banda, com que no el coneixen, el prendran per algú. De moment ja l'envien a Venècia, perquè en l'exposició de Primavera hi representi l'art de l'Espanya «nacional». Es el representant que els correspon, en matèria artística. O sigui, el digne «partenaire» de Joan March com a representant de finances.

★

Ara està al seu lloc. Quan no hi estava, fou quan per pur atzar es va trobar al Palau de la Generalitat el vespre del sis d'octubre de l'any 34, i fou detingut pel Tercí, i empresonat junt amb els acusats de sublevació.

Alguns corresponsals estrangers telegrafaren que entre els revolucionaris presos hi havia el «famos pintor» Pere Pruna. I aquest es donava als dimonis, car feia molt de temps que, resident a París, s'havia inscrit a l'Acció Francesa.

—Aquesta gent volen arruinar-mel—deta, desesperat, a un amic que anà a visitar-lo.

Cal, doncs, no oblidar-lo Pere Pruna. Qui, sobretot, ha de fer-ho, és el Comitè obrer de certa editorial barcelonina que, segons se'ns diu, prepara una edició monumental de «Ma-

non Lescout», illustrada amb làmines del pintor cent voltes lladre i traïdor. No fos cas que en la imminent Fira del Llibre hi hagués alguna «falla» fora de programa. Per evitar interpretacions errònies, aclarim que hem al·ludit les «falles» valencianes.

ESCORTA QUE ESCORTARAS...

L'altre dia, un ninotaire de la casa va trobar un amic, també més o menys ninotaire. Feia dies que no s'havien vist, i el segon ninotaire contava al primer que havia ingressat en un Cos d'Ordre Públic, com a formant part de l'escorta d'un personatge.

—I no t'han donat pistola?—va preguntar-li el nostre company.

—No, per ara no—respongué l'altre.

—Deveu «escortar-lo» per ràdio, doncs...

EL «PAQUET» DELS GOVERNADORS

Per tal d'aconseguir que els treballadors de l'altra banda contribuïssin a les tres o quatre-centes mil subscripcions que hi ha obertes per recaptar diners per cobrir tota mena de necessitats, les «autoritats» havien recorregut o les més patètiques apel·lacions, precs, amenaces, etc. Veient que no en sortien, han disposat «oficialment» que l'import de les hores extraordinàries dels obrers siguin abonades directament pels burgesos als governadors civils. I com és de suposar, els governadors civils disposaran que en els tallers de les respectives províncies s'augmenti la jornada de treball, encara que no hi hagi feina.

La qüestió és poder fer el paquet per quan vingui l'hora de la guillada.

—Ens han enfonsat dos vaixells més.
—Del Govern anglès?
—No, d'Anglaterra.
—Ah!

L'àliga de Mataró aplicada als armaments navals

Alexandria, 11.—El Canal de Suez ha deixat d'existir tal dia com avui. Aquesta via d'aigua que havia estat un dels més legítims orgulls de l'enginyeria moderna, d'ara endavant ja no figurarà més ni en els mapes ni en els manuals d'història.

No és pas que el Canal s'hagi assecat ni que les seves aigües hagin estat desviades. Es tracta, simplement, que Itàlia ha botat el seu nou cuirassat «Impero par que me donna la gana», de tres-centes mil tones, i que aquest ha resultat venir correspondre exactament, en les seves mides de llargada i d'amplada, a la llargada i a l'amplada del Canal de Suez.

La cursa dels armaments navals havia d'acabar malament. Mentre navegà per la Mediterrània, l'«Impero par que me donna la gana» lliscà com damunt de carrils. Però una vegada encaixonat al Canals, tots els esforços fets perquè en sortís, han estat inútils. El nou cuirassat italià s'ha calçat el Canal de Suez com una sabata feta a mida. Li ha vingut just.

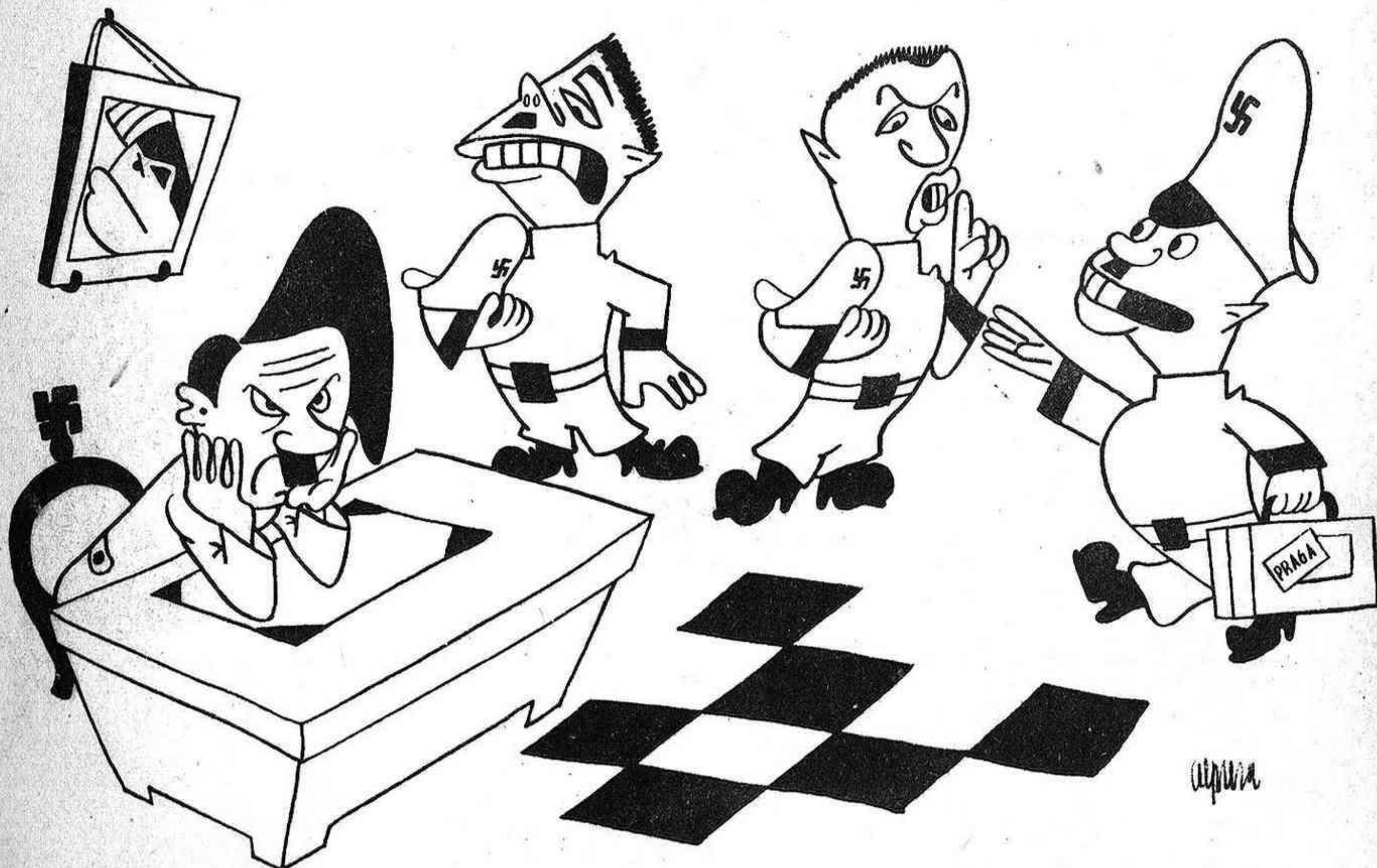
Està clar que no hi ha mal que per bé no vingui. Des d'aquesta data resten solucionades totes les qüestions de supremacia i d'influència que afectaven la famosa via d'aigua, i aquesta resta únicament i exclusivament italiana.

El Duce ha tramès de seguida cinquanta mil voluntaris, que es dediquen a construir un ferrocarril al llarg de la coberta del cuirassat, per tal d'unir vigorosament la metròpoli a l'imperi.

LA COMISSIO INTERNACIONAL DE LA NO INTERVENCIO

Franco — Retardarem una miqueta la retirada dels voluntaris, perquè encara queden unes escoles i uns hospitals.

LES VOTACIONS A TXECOSLOVAQUIA

—Tu, no l'amoinis que està que "vota".

-On aneu?
-"A por los trescientos"

A Corchuna els soldats republicans alliberaren del camp faccios. 300 presoners asturians. (Dels diaris)

☆
☆
☆
☆
CINQUANTA CÈNTIMS